

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 138/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a zo sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov 1/ [REDACTED], [REDACTED], a 2/ [REDACTED], [REDACTED], obaja [REDACTED], zastúpených advokátkou JUDr. Mgr. Luciou Pričovou, Na Troskách 12, Banská Bystrica, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/167/2025 z 18. novembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 18. februára 2026 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhodnutím najvyššieho súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhujú, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutia zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovatelia podali proti rozsudku odvolacieho súdu dovolanie, ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol podľa § 447 písm. a) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) ako oneskorene podané. Najvyšší súd uviedol, že rozsudok odvolacieho súdu bol doručený právnej zástupkyňi sťažovateľov 24. januára 2025. Koniec dvojmesačnej lehoty na podanie dovolania počítanej od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu pripadol na 24. marec 2025 (pondelok), ktorý bol zároveň posledným dňom plynutia lehoty, keď bolo možné úkon vykonať. Dovolanie sťažovateľov bolo prvoinštančným súdu doručené 27. marca 2025 (štvrtok) elektronicky s kvalifikovaným elektronickým podpisom právnej zástupkyne sťažovateľov. Z potvrdenia o odoslaní podania vyplýva, že elektronické dovolanie bolo prijaté portálom na odoslanie 27. marca 2025.

3. Najvyšší súd dodal, že hoci v dovolaní sťažovateľa uviedli, že im bol rozsudok odvolacieho súdu doručený spolu s doložkami 31. januára 2025, z elektronického spisu vyplýva, že 31. januára 2025 boli sťažovateľom doručené doložky právoplatnosti prvoinštančného súdu, ako aj odvolacieho súdu, ku ktorým boli priložené obidva rozsudky. Sťažovatelia za rozhodný deň pre počítanie lehoty na podanie dovolania považovali deň doručenia doložiek právoplatnosti, a nie deň doručenia rozsudku odvolacieho súdu, hoci podľa § 427 ods. 1 CSP sa lehota na podanie dovolania počíta od dňa doručenia rozhodnutia. Preto najvyšší súd ako rozhodujúci deň na začatie plynutia lehoty na podanie dovolania považuje deň, keď bol sťažovateľom doručený rozsudok odvolacieho súdu, a to 24. januára 2025.

III.

Argumentácia sťažovateľov

4. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti dôvodujú, že rozhodnutie odvolacieho súdu im bolo spolu s doložkami doručené 31. januára 2025, a preto lehota na podanie dovolania podľa ich názoru končila 31. marca 2025 a v tejto lehote bolo dovolanie podané. Najvyšší súd preto porušil základné právo sťažovateľov na súdnu ochranu, keď nielen nezvrátil zjavne nezákonný stav, ktorý vyplynul z rozsudkov nižších súdov, ale hrubo porušil ich práva už tým, že sa absolútne odmietol dovolaním zaoberať.

5. Sťažovatelia zdôrazňujú, že v dovolaní uviedli právne argumenty a právne rozbery zákonných ustanovení, z ktorých jednoznačne vyplýva, že právne posúdenie prvoinštančného súdu, i odvolacieho súdu bolo nesprávne, avšak s nimi sa najvyšší súd vôbec nezaoberal. Sťažovatelia len žiadali to, čo im podľa zákona patrilo a čo očakávali vzhľadom na inštitút právnej istoty a predvídateľnosti rozhodnutia súdu. Celým postupom súdnych inšancií a najmä odôvodneniami ich rozhodnutí sa cítia byť ukrátení na svojich právach. Trikrát sa v tejto veci domáhali súdnej ochrany a trikrát po sebe dostali absolútne prekvapivé rozhodnutie a každé bolo podľa ich názoru nepreskúmateľné, bez náležitého až akéhokoľvek odôvodnenia.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy preskúmava rozhodnutia orgánov verejnej moci len v rozsahu a v medziach dôvodov prednesených v ústavnej sťažnosti. Vyplýva to z § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti zospornujú záver najvyššieho súdu o oneskorenosti ich dovolania, argumentujú však iba strohým skutkovým tvrdením, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu im bolo doručené 31. januára 2025. Na podporu svojich záverov nepredkladajú, ani nenavrhujú relevantné dôkazy. Predloženie kópie rozsudku odvolacieho súdu nijako nie je spôsobilé preukázať okolnosti jeho doručenia.

7. Na strane druhej, najvyšší súd v napadnutom uznesení nijako nespochybnil, že 31. januára 2025 bol sťažovateľom doručený úradný dokument súdu, objasnil ale, že išlo o doložky právoplatnosti rozsudkov nižších súdov, teda aj rozsudku odvolacieho súdu, ku ktorým boli pripojené oba rozsudky. Súčasne najvyšší súd s odkazom na konkrétny obsah súdneho spisu (presné uvedenie čísiel listov) konštatoval doručenie rozsudku odvolacieho súdu právnej zástupkyňi sťažovateľov 24. januára 2025 a doručenie dovolania sťažovateľov okresnému súdu 27. marca 2025 (štvrtok).

8. Porovnaním odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a dôvodov ústavnej sťažnosti ústavný súd dospel k záveru o vierohodnosti a ústavnej udržateľnosti hodnotenia najvyššieho súdu, podľa ktorého sťažovatelia zjavne za rozhodný deň pre počítanie lehoty na podanie dovolania považovali deň doručenia doložiek právoplatnosti, a nie deň doručenia rozsudku odvolacieho súdu, hoci podľa § 427 ods. 1 CSP sa lehota na podanie dovolania počíta od dňa doručenia rozhodnutia. Predmetná námietka sťažovateľov je preto nedôvodná.

9. Sťažovatelia okrajovo namietajú aj proti nesprávnemu právnemu posúdeniu veci prvoinštančným súdom a odvolacím súdom. K tomu ale ústavný súd uvádza, že najvyšší súd vzhľadom na odmietnutie dovolania z procesných dôvodov nebol povinný poskytnúť odpovede na sťažovateľmi kladené otázky meritórnej povahy. Sťažovatelia sa totiž domáhali dovolacej súdnej ochrany mimo medzí zákonov, ktoré základné právo na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy) vykonávajú. Preto im najvyšší súd odmietol meritórnu súdnu ochranu poskytnúť v súlade s ústavnou koncepciou základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy.

10. Z uvedených dôvodov bolo potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľov odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. Odmietnutie ústavnej sťažnosti má za následok, že ostalo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch prednesených sťažovateľmi v sťažnostnom petite (zrušenie napadnutého uznesenia, vrátenie veci na ďalšie konanie).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2026

Robert Šorl
predseda senátu